



ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΜΠΗΤΟΣ

ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΠΟΤΠΟΥΡΙ



ΔΙΑ ΤΟΝ ΤΖΑΒΙΤ ΒΕΗΝ

(Κατὰ τὸ: «Στὸ Ζάπειο μιὰ ἡμέρα...»)

Στὴ Βουλγαρία πῆγα καὶ ἦρθα πάδι,
 Μὰ ξάφνου βοήκα ὑπὸς μου ἀνεμοζάλν.
 Πῆγα καὶ στὴ Σερβία, ποῦ κάνει κοῦο
 τὴ τσαφνικὸ
 Ἔτοῦτο τὸ κακό.
 Πῶ, πῶ ντροπή!
 Ὁ κόσμος τί θὰ ᾿πῆ.
 Ἄκους, ἐγὼ νὰ πάγω στὴ Ρουμανία,
 Νὰ κάνω τόσο κόπο καὶ φασαρία
 Κι' ἀντὶ νὰ με τιμῶσουν, με παραιτοῦν
 Πῶ, πῶ ντροπή. Οἱ «ἄξιλοι» τί θὰ ᾿ποῦν.



ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΧΑΛΑΤΖΙΑΝ

(Κατὰ τὸ: «Τσομπανάκος ἤμωνα...»)

Ἐπουρογὸς ἤμουν κι' ἐγώ,
 Ταξειδάκια ἔκαμνα.
 Ἔδουγα ἀπὸ τὴν Πόλι
 Κ' εἶδα τὴ Μακεδονία ὅλη.



Ἐπουρογὸς ἤμουν κι' ἐγώ,
 Ταξειδάκια ἔκαμνα.
 Μὲ τὰ ἔκτακτα τὰ τραῖνα
 Ποῦνε ὅλα-ὅλα ἔνα.



Ἐπουρογὸς ἤμουν κι' ἐγώ,
 Ταξειδάκια ἔκαμνα.

Πῆγα Σαλονίκη—Σκόπεια
 Καὶ τὰ εἶδα ὅλα σκόρπια.



Ἐπουρογὸς ἤμουν κι' ἐγώ,
 Ταξειδάκια ἔκαμνα
 Ἔταξα δουλειὲς μὲ φουῦντες
 Κι' ὅλοι μὲ ρωτοῦσαν: «ποῦ ᾿ντες?»



Ἐπουρογὸς ἤμουν κι' ἐγώ,
 Ταξειδάκια ἔκαμνα...
 Ξαναγύρισα στὴν Πόλι,
 «Κάτσε—μοῦπαν—εἶναι σκόλη.»



ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΙΛΜΗ ΠΑΣΑΝ

(Κατὰ τὸ: «Ὁ ~. Πρωθυπουργός...»)

Ὁ Χουσεῖν Χιλμὴ Πασσᾶς ἀπογοητευμένος
 Τὰ σκαλοπάτια τῆς Ἀρχῆς κατήλθεν ἐσπευσμένος...
 Ἐπῆγε στὸ παλάτι του, γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ,
 Κ' ἐπὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου νὰ σκεφθῆ.

Ἔπεσ' ὁ Χιλμὴ Πασσᾶς...
 Ἔγινε κι' αὐτό, ποῦ λές.
 Περασμένα μεγαλεῖα
 Καὶ θυμώντας τὰ νὰ κλαῖς.

—Κάτσε, καλέ μ' αἰτσε, χρυσέ μ' τοῦ εἶπεν ὁ Σεβκέτ
 Ἄφου ἐσοῦ μᾶς ἔφερες ἐδῶ τὸ χουριέτ.

—Μὰ ὁ Χιλμῆς δὲν ἄκουσε καὶ εἶπε: «βαζκετσιμ»
 Ἄρτιξ δὲν ὑποφέρεσθε, μὲν μπουζ ἰστὲν μηκητήμ.»

Ἐφυγι' ὁ Χιλμὴ Πασσᾶς
 Κ' ἦρθ' ὁ μπέης ὁ Χακῆ
 Καὶ τὸ χροῦμα ὄλων σας
 Ἔγινε σὰν τὸ Χακί.



(Βλέπε συνέχειαν 8ην σελίδα.)

ΑΙ ΜΙΚΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΥΨΕΙΣ

(Κωμωδία μονόπρακτος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ε. (Σκεπάζει μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας τὸ γενειοφόρον πρόσωπόν του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ σιωπᾷ).

Γ. καὶ Χ. (Μετὰ πλμυῶν ἀγωνίας).— Λοιπόν ;
Λοιπόν ; . . .

Ε. (Κλαυθμῶδες).— Νά, λοιπόν... εἶμαι... εἶμαι...

Γ. (Ἐρωτηματικῶς).— Εἶσαι τί ;... Εἶσαι τί ;... Λέγε λοιπόν, τί εἶσαι ; Ὡμίλει ! Μᾶς πέθανες, χριστιανέ μου ! (Μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ ἀναμένουσα ἀπάντησιν).

Ε. (Ἀποφασιστικῶς).— Ὁχι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ ! Ὁχι, δὲν θάλω νὰ δουλήσω ! (Δεικνύει τὸν λαιμόν του). Νά, ἐδῶ εἶναι . . . Εἶναι ἔτοιμο νὰ βγῆ . . . Θὰ ἤθελα νὰ τὸ βγάλω . . . Μὰ αὐτὸ δὲν θέλει νὰ βγῆ !

Γ. (Τοῦ προσφέρει ἓνα τσίπουρο).— Νά, πιε μιὰ στάλα, γιὰ ν' ἀνοίξῃ ὁ λαιμός σου.

Ε. (Ὁπισθοχωρεῖ ἐντρομος).— Ὁχι, ὄχι τσίπουρο ! Ὁχι, μὴ μὲ δίνεις τσίπουρο ! . . .

Γ.— (Χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Χρυσούλαν).— Πήγαινε, παιδί μου, νὰ φωνάξῃς τὸ γιατρό !

Ε. (Βιάω).— Ὁχι, νὰ μὴ πᾶς. Δὲν εἶμαι ἄρρωστος ἐγώ, οὔτε καὶ τρελλὸς εἶμαι ! Ἐνα κακὸ μονάμα ἔπαθα, ἓνα κακὸ, ποῦ μὲ πεθαίνει, μ' ἀφανίζει ! Ἀφ' οὗ ὅμως πρέπει ! Ἀφ' οὗ φαίνεται, ἀφ' οὗ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρύψω ἀπ' τὸν κόμο, ἀφοῦ ἔτσι καὶ ἀλλοτιῶς δὲν θὰ τὴν γλυτώσω, ἄ; τελιώνω μιὰ καὶ κ' αὐτὴ ! . . . Πηγαίνω . . . (Διευθύνει αὐτὴ πρὸς τὴν θύραν).

Γ. (Κατατρομαγμένη).— Ποῦ πᾶς ;

Ε. (Χώνει τὸ φέσι του ὡς τὰ φρούδια).— Πηγαίνω . . .

Γ. καὶ Χ. (Ὁμοῦ).— Ποῦ ; ποῦ ;

Ε. (Ἀποφασιστικῶς).— Στὸ κρισιμὸν . . . στὸν ἀστυνόμο ! . . .

Χ. (Ἐν ἀπελπισίᾳ).— Παναγιά μου ! Ὁ μπαμπᾶς θὰ ἐξλεψε !

Ε. (Περιφρονητικῶς).— Κλέπτης ἐγώ ; Αὐτὸ μονάμα νὰ ἦτο !

Γ. (Ἐκστασιατικῶς).— Χειρότερο λοιπὸν ἀπὸ κλέπτης ; (Κατευναζομένη).— Ἐλα δά, Εὐθύμιε, μὴ μᾶς κάνεις τώρα τὸν καμπόσο !

Ε. (Ἐξω φρενῶν).— Κάνω τὸν καμπόσο ; Κάνω τὸν καμπόσο ; Λοιπὸν τώρα θὰ διῆτε, ἂν κάνω τὸν καμπόσο ! (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν «Νέα Ἀλήθεια», καὶ ἀναγινώσκει ὑψηλοφώνως). «Μοιραία ἀπροσεξία.— Μεταξὺ Βεροσίας καὶ Θεσσαλονίκης ἐφανεύθη χθὲς ὁ σιδηροδρομικὸς ἐργάτης Γιοβάνης Χριστοῦ, ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς ὁδοῦ, ὑπὸ βαρείας φιάλης ριφθείσης ὀρμητικῶς ἀπὸ ἐν βεγγόνιον τοῦ ὀλοταγῶς πρὸς τὴν πόλιν μας κατερχομένου τραίνου. Ἡ φιάλη εὗρε τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν κατ' ἰσὶον χώραν καὶ ἀφήκεν αὐτὸν ἄπνουν. Αἱ ἔρευναι τῆς ἀστυνομίας — ὡς συνήθως — ἀπέβησαν μάταιαι. Ὁ φονεὺς παραμένει καὶ θὰ παραμείνῃ ἀγνώστος. (Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁ Εὐθύμιος μένει ἀκίνητος σιρέφων βλοσυροὺς ὀφθαλμούς).

Γ. (Μετ' ἀνυπομονησίας).— Αἶ, καὶ ἔπειτα ;

Ε.— Ἐπειτα ; Νά, ὁ φονεὺς εἶμαι ἐγώ. Ἐγὼ εἶμαι ποῦ ἔρριξα τὸ μπουκάλι — ἓνα χονδρὸ μπουκάλι ἀπὸ τσίπουρο — καὶ ἐσκότωσα τὸν ἄνθρωπο. Πῆρα μιὰ ψυχὴ στὸ λαιμό μου ! (κλαίει).

Γ. (Ἐψώνουσα τοὺς ὄμους).— Ὅλα αὐτὰ εἶναι τῆς φαντασίας σου, φουκαρά !

Ε. (Ἐν ἀπελπισίᾳ).— Εἶσαι ἓνα ζῶον πρώτης τάξε-

ως ! Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς εἶμαι σίγουρος καὶ σὺ μοῦ λὲς φαντασίες ! Ἄκουσε λοιπὸν. Τὴν Παρασκευὴ ξέρεις ὅτι γύριζα ἀπὸ τὴ Βέροια, ὅπου πῆγα γιὰ κείνη τὴν ἀναθεματισμένη τὴν κληρονομιά τοῦ μπάριμα σου. Ὁ ἐξάδελφός σου ὁ Κώστας μοῦ ἔδωσε γιὰ συντροφιά στὸ δρόμο ἓνα χονδρὸ μπουκάλι τσίπουρο. Στὸ βεγγόνιον βρεθήκαμε κάμποσοι παρέα καὶ τὸ ξετινόξαμε. Γιὰ νὰ μὴ κουβαλῶ ἀδίκαια τὸ μπουκάλι, τὸ πέταξα ἀπ' τὸ παράθυρο. Κατάρρα ! . . . Πῆγε ἴσα—ἴσα νὰ βρῆ τὸν κακομοίρη ἐκεῖνον καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ στὸ τόπο ! . . .

Χ. (Μετὰ φρίκης).— Καὶ εἶδες τί ν' ἄνθρωπο νὰ πέφτῃ ;

Ε. (Ποιῶν ἀρνητικὸν κίνημα διὰ τῆς κεφαλῆς).— Ὁχι τίποτε δὲν εἶδα ! (Ὁλολύζων). Εὐτυχῶς ! Αὐτὸ μοῦ ἔλειπεν ἀκόμα, νὰ διῶ μὲ τὰ μάτια μου τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεψυχᾷ !

Γ. (Σκεπτικῶς).— Καὶ ἔπειτα τὸ τραῖνο θὰ ἔτρεχε γρήγορα. Μπορεῖ μάλιστα νὰ ἦτο καὶ ἔκτακτο τραῖνο, καθὼς λέν. Αἶ, δὲ μοῦ λέ ; Εὐθύμιε, ταξιδεύεις τώρα καὶ σὺ μὲ ἔκτακτα τραῖνα, σὰν τοὺς Ὑπουργούς ; Θαρρῶ, πῶς ξεχνᾷς, ποῦ ἔχομε κορίτσι γιὰ ξεπούλημα !

Ε. (Μειδιῶν πικρῶς).— Ὁχι, καὶ σὺ καθμένη. Ἐρχόμενον μὲ τὸ τακτικὸν τραῖνο καὶ εἶχα μάλιστα τρίτη θέσι, ἀφ' οὗ δὲν ἔχει ἄλλη πειρὸ φθηνή.

Γ. (Ὡς ἐμπνευσθεῖσα).— Δὲ μοῦ λὲς, δὲν ἦλθες τὴν Παρασκευὴ ἀπὸ τὴ Βέροια ; (Ὁ Εὐθύμιος κατανεύει) Τὴν Παρασκευὴ. Λοιπὸν, ὅσες μέρες ἔλειπες, ἐγὼ ἐφημερίδα δὲν ἀγόρασα. Οὔτε καὶ τὴν Παρασκευὴ. Τὸ Σάββατον ἀγόρασα μονάχος σου. Γιὰ διὲ στὸ φύλλο τὴν ἡμερομηνία . . .

Ε. (Μηχανικῶς παρατηρῶν τὴν ἐφημερίδα).— Εἶναι τῆς Κυριακῆς, 20 Δεκεμβρίου.

Γ. (Θρημβεντικῶς).— Χαμένε ! Τὸ φύλλο τῆς Κυριακῆς μοιράζεται τὸ Σάββατο τὸ βράδυ. Ὅταν λοιπὸν διαβάζεις στὴν ἐφημερίδα σου ὅτι ἓνα πράγμα ἐγινε χθὲς, θὰ πῆ ὅτι ἐγινε τὴν ἴδια μέρα. Τὸ δυστύχημα λοιπὸν ἐγινε τὸ Σάββατον καὶ ὄχι τὴν Παρασκευὴν. Δὲν ἐννοίωσες ἀκόμα ; Νά ! ἀπόθεσε πῶς εἶναι σήμερον Κυριακῆ, διάβασε τὴν ἐφημερίδα, νὰ καταλόβῃς !

Ε. (Μετὰ μικρὰν σκέψιν κινεῖ τὸν παλάμη τὸ μέτωπον καὶ ἀναφωνεῖ).— Βρέ, νὰ πᾶρ ἢ εὐχή ! Εἶνε ἀλήθεια ! . . . Θεέ μου ! Θεέ μου ! Γελάσθηκα ! Δὲν πρόσεξα καθόλου ! Τί κουτὸς ποῦ ἦμουν. Τί κουτὸς ! Ἐτσι μ' ἐρχεται νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου. Καὶ βέβαια θὰ πετάξω. (Ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας του καὶ δοῦμ' πρὸς τὴν γυναῖκά του.) Γυναίκα ! νὰ σὲ φιλήσω ! (Ἐναγκαλίζονται καὶ οἱ τρεῖς.)

Ε. (Κάθηται καὶ γελᾷ θορυβωδῶς).— Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἐγώ ! Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος, ποῦ σκότωσε τὸν κακομοίρη ἐκεῖνον. Δὲν τὸν κτύπησε τὸ δικό μου τὸ μπουκάλι, ἄλλουνοῦ μπουκάλι ἦτον. Ἐκεῖνο θὰ ἦτον κανένα μεγάλο μπουκάλι, ἴσως νὰ ἦτον καὶ γαλόφι. Τὸ δικό μου τὸ μπουκάλι ἦτον ἓνα τέσο δά μπουκαλάκι ! . . . Τί καλὰ ! Δὲν εἶμαι ἐγώ. Ἀχ ! τί τράβηξα αὐτὲς τῆς μέρες ! Τί μ' ἔκαμεν αὐτὴ ἡ «Νέα Ἀλήθεια» μὲ τὸ καριότσιό της νὰ βγαίνῃ τὴν παραμονή ! Μπρέ ! ξαλάφρωσε τὸ στήθος μου ! . . .

Γ.— Τώρα πειὰ δὲν θὰ κλαῖς στὸν ὕπνον σου.

Ε.— Μὰ ἦτο νὰ μὴ κλαίω ! . . . Γιὰ φαντάσου ποῦ θὰ πῆγαινα νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία ! Εἶδες ; Τραβοῦσα ἴσια γιὰ ἐκεῖ ! (Σκεπτόμενος). Νά, τί θὰ πῆ, νὰ μὴ βιάζεται κανένας. [Πρὸς τὴν κόρην του]. Ἐλα, Χρυσούλα, φίλησε τὸν μπαμπά σου. Μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς χωρὶς νὰ ντρέπεσαι . . . Τὰ χέρια μου εἶνε καθαρὰ ἀπὸ αἷμα ἀνθρώπου !

[Ἡ Χρυσούλα ῥίχνεται στὴν ἀγκάλην τοῦ πατρός της].

Ε.— Ἐλα καὶ σὺ γυναίκα. Ἐγὼ ἀνάγκην νὰ σᾶς νοιώ-

θω ἐδῶ, κοντά μου. Σὰν συλλογιέμαι πῶς θὰ σᾶς ἔχανα!
[Ἐναγκαλίζονται ὅλοι].

Χ.— [πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς].—Ἐ, τί λέτε, νὰ βάλω
τὸ στιφάδο νὰ ζεσταθῆ; Κρύωσε τόση ὥρα.

Ε. [Χαρωπῶς].— Γλήγορα, παιδί μου, γλήγορα. Ξέ-
ρεις. Σοῦ ἔχω μιὰ πεῖνα!... Ὡς ποῦ νὰ ζεσταθῆ ἰὸ φα-
εῖ, ἐγὼ θὰ φάγω λίγη ἀρμιά, ν' ἀνοίξῃ πειδὸ πολὺ ἡ ὀ-
ρεξί μου.

[Κάθεται στὸ τραπέζι κι' ἀρχίζει νὰ τρώγῃ. Ἡ γυναί-
κά του τῷ προσφέρει τσίπουρο.]

Ε. [Καταβροχθίζων].— Μωρὲ πεῖνα ποῦ τὴν ἔχω!
[Πίνει τὸ τσίπουρο καὶ χαιδεύει τὴν φιάλην] Ἄ! μπορῶ
τόρα νὰ σὲ βλέπω, χωρὶς νὰ τρέμω, φονικὸν ὄργανον!..

[Χύνει στὸ ποτηράκι τοῦ ρακιοῦ καὶ πίνει ἀκόμη μιὰ].

Ε. [Μεγαλοφώνως].— Γεῖά σου, γυναῖκα!... Γεῖά
σου, Χρυσούλα!... Στὴν ὑγεία σου!

(Μίμησις)

ΙΩΤΑ ΜΟΝΑΧΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Καὶ καρτερῶ καὶ καρτερῶ
Τῆς Βηθλεὲμ τὸ ἅγιο ἀστέρι
Στὴν καμαρούλα τῆ μικρῆ
Ποῦ εἶσαι κλεισμένη νὰ μὲ φέρῃ.

Μὰ ξάφνου, ἀστέρια λαμπερά,
Τὰ δυό σου μάτια μὲ κυττάζουν
Καὶ στὰ δικά σου τὰ νερά
Τὰ φυλλοκάρδια μου ἀράζουν.

Ἄχ! τέτοια, ὅως μου, συμφορὰ
Δὲν πίστευε κανεὶς ὡς τώρα
Στὴν καμαρούλα τῆ μικρῆ
Βοήκα τρεῖς Μάγους... μὲ τὰ δῶρα!

Καὶ τότε ἐννοιωσα εἰθὺς
Τὸ ἄστρο τῶν ματιῶν τῶν Μάγων
Πῶς μ' ἔδωρε σιγά-σιγά
Στὸ ταπεινὸ μαντρὶ τῶν... τράγων!

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ



ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς ἀστυνομίας:
— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς ἀστυνομίας πρὸς τὰς ἐ-
φημερίδας κατόπιν τῆς διλοφονίας τοῦ Παπάζογλου;
— Σὰν τὸ φέμωτρο ποῦ βάζουν στὰ σκυλιὰ, γιὰ νὰ μὴ γαυρίζουν.

Ἰατροδικαστικὴ:
— Ὡστε τὸν Παπάζογλου, ἀφ' οὗ τὸν ἐπυροβόλησαν, τὸν ἐξερριψαν
κατόπιν στὸ νερό;
— Ναι, τὸν πέρασαν διὰ πυρὸς καὶ... θαλάσσης.

Πολὺ σωστά.
— Ἐγγώσθη τέλος πάντων ποιὸς ἐσκότωσε τὸν νακομοῖον αὐτὸν
τὸν Παπάζογλου;
— Ἄν πιστεύσαμε τὰς ἐγγωρίους ἐφημερίδας, οἱ φονεῖς εἶναι πολ-
λοὶ καὶ διάφοροι. Ὅλοι τὸν ἐσκότωσαν ἀπὸ..... λίγο.

ΑΚΡΙΤΟΜΥΘΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΝΟΥΣ



1.— Ὅταν κοιμᾶται ὁ μάστορ-Θόδωρος, ροχαλίζει σὰν
χαλασμένο κλαρινέτο, κι' αὐτὸ ἐνοχλεῖ πολὺ τὴν κόνα-
Μαριγῶ, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ.



2.— Γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ροχάλισμα, ἡ
κόνα-Μαριγῶ συνέλαβε αἴφνης μιὰν φαεινὴν ἰδέαν. Πη-
δᾶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς καὶ σιγά-σιγά ψάχνει στὸ
σκοτάδι.



3.— “Νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς ροχαλίζουν!,, μουρ-
μουρίζει σὲ λιγάκι ἡ κόνα-Μαριγῶ καὶ καθίζει στὴ μύ-
τη τοῦ ἀνδρός τῆς μιὰ ξύλινη τσιμπίδα, ἀπὸ ἐκεῖνες
ποῦ σκαλώνουν τὰ ἀσπρόρρουχα, γιὰ νὰ μὴ τὰ πέρνῃ
ὁ ἀέρας.

Δὲν εἶναι πρακτικὸν καὶ ἀπλοῦν συγχρόνως;

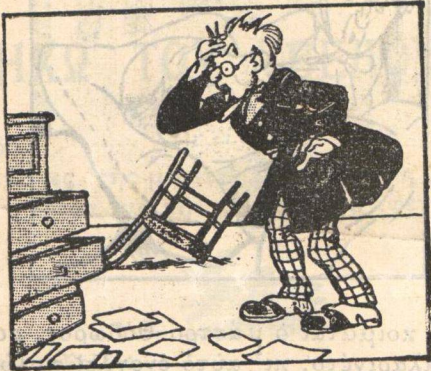
ΚΟΥΣΚΟΥΣΟΥΡΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

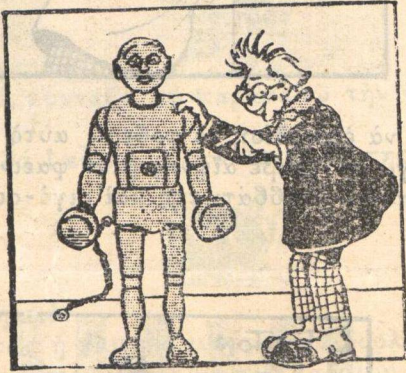
Ἐνας Μεσσίας μιὰ φορὰ στὴ Βηθλεὲμ γεννήθη
Κι' ἀστὴρ ὠδήγησε λαμπρὸς βοσκῶν καὶ μάγων πλήθη.
Ἄλλὰ ἐδῶ στὰ μέρη μας Μεσσίαὶ βγαίνουν τόσο
Καθένας μὲ τὴ σκέφι του πῶς τοὺς Ρωμηοὺς θὰ σώσῃ.
Ὅμως ἀστὴρ δὲν ὠδηγεῖ τοῦ Ἐθνους τὰ ζαγάρια
Ἀφ' οὗ καὶ τῆς κολοφωτιῆς τῆς πέρνουν γιὰ φανάρια.
(Μίμησις)

Ο ΜΙΜΟΣ

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ



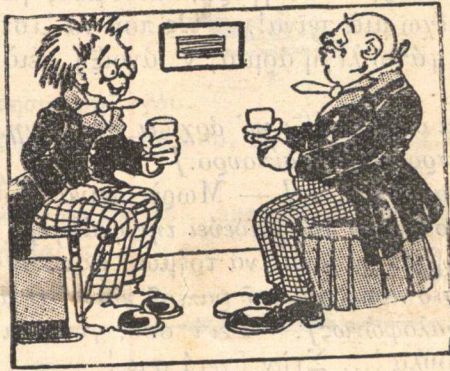
1. Μετά πολυήμερον ταξίδιον, ὁ διαπρεπὴς ἰατρός Ξενοκράτης ἐπιτρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐξεπλάγη λίαν ὑπαρξέστως ἀντιληφθεὶς ὅτι ἐγένετο θύμα θρασείας λοποδυσίας, ἢ ὁποῖα ἀφήκε τὸ σπίτι του κυριολεκτικῶς γυμνόν. Ἐνόμιον τῆς πιθανῆς ἐπαναλήψεως τοῦ κακοῦ, ἐπεβάλλετο ἡ λήψις συντόνων μέτρων. Ὁ ἰατρός Ξενοκράτης ἐξήτησε καὶ εὔρε.



2. — Τὸ φάρμακον συνίσταται εἰς ἓνα ἀνθρώπινον ὁμοίωμα, μηχανήμα αὐτόματον, δυνάμειος ἀκαταβλήτου καὶ δεδοκιμασμένης, καὶ τὸ ὁποῖον χάρις εἰς ἓν ἐλατήριο ἐδίδα γροθιῆς φοβερῆς μετὰ ταχύτητος ἰλιγγιώδους, εἰς οἰογνήτοτα ὑπέπτεν εἰς τὸν κύκλον τῆς ἠλεκτρικῆς ἐπιρροῆς του. Καὶ ὁ ἐφευρέτης ἰατρός ἀποφασίζει νὰ τοποθετήσῃ τὸ μηχανήμα του ὀπίσθην τῆς θύρας, ὡς ἴκεις συμβῆν ἄπουσιάζῃ. Μὲ τὸ ἀνοίγμα τῆς θύρας τὸ ἐλατήριο τίθεται εἰς ἐνέργειαν καὶ τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς λοποδύτας.



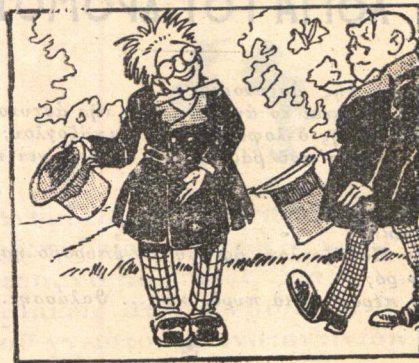
3. — «Μπὶ, ἓνα γράμμα! *Α, εἶνε ἀπὸ τὸν ἀγαπητό μου φίλο Περικλῆ, ὁ ὁποῖος μὲ προσκαλεῖ νὰ διέλθω μαζύ του δύο—τρεις ἡμέρας. Θὰ πῶ βέβαια. Τώρα πειὰ ποῦ ἔχω τὸ μηχανήμα μου, δὲν φοβοῦμαι νὰ μὲ κλέψουν. Τὸ αὐτόματόν μου, θὰ φυλῆ τὸ σπίτι μου καλλίτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀστυνόμους τοῦ κόσμου. Χωρὶς ἄλλο θὰ πάγω, ἀφοῦ μάλιστα περῶ τόσο καλὰ πίντοτε στοῦ φίλου μου.



4. — «Λοιπόν, γέρο μου, πῶς βρῖσκες αὐτὸ τὸ παλιὸ κρασί;» «Θαυμάσιο!... Θαυμάσιο!...» «Διάβολε! σὲ πιστεύω. Εἶκοσι τεσσάρων χρόνων κρασί δὲν μπορούσε νὰ εἶναι ἀσχημὸ. Πιὲ ἀκόμη ἓνα!...» Ὁ καυμένος ὁ Ξενοκράτης, ὁ ὁποῖος ἔκχαρκτηρὸς ἦτο ἐγκρατέστατος, καὶ τῆς τρεῖς μέρες γινότανε στουπλὸ στό μεθύσι. Ἀὐν μπορούσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ πιτό.



5. — Τέλος πάντων ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ὁ Περικλῆς ἀπεφάσισε νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ξενοκράτην ὡς τὸ σπίτι του. Καθ' ὁδὸν ὁ ἰατρός ἀντελήφθη μετὰ θλίψεως ὅτι τὰ κρασιά τοῦ Περικλῆ ἦσαν πράγματι ἔκτακτα, ἀλλὰ ἦσαν γιὰ κεφάλια ἄλλης ἀντοχῆς καὶ ὄχι τοῦ ἰδικοῦ του.

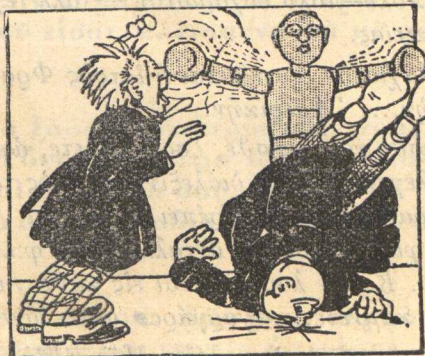


6. — Ὁ κακάμοιρος ἦτο ἀκόμη ζαλισμένος καὶ τόσο ζαλισμένος μάλιστα, ὥστε ὅταν ἐφθασε σπῖτι, παρεκάλεσεν εὐγενέστατα τὸν Περικλῆ νὰ εἰσελθῇ πρῶτος, λησμονήσας ἐντελῶς ὅτι ὀπίσθεν τῆς θύρας ἠγγύκει ὁ αὐτόματος φύλαξ, ὁ ὁποῖος περιέμενεν ἀνυπομόνος θύματα.

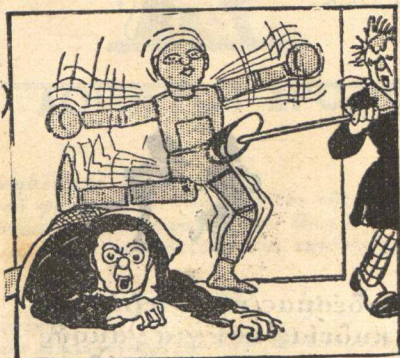


7.— Μόλις ο Περικλής εισήλθε και έκαμιν εν βήμα εντός της οικίας ησθάνθη να πίπτη επί της κεφαλής του μια φοβερή γροθιά. Αρμήκε τρομεράν κραυγήν πόνου, η οποία ήτο μάλλον ούρλιασμα. Ο Ξενοκράτης άκούσας τας κραυγάς του φίλου του ώρμησε προς αυτ. Και έφθασεν άκριβώς εν καιρώ, δια να δεχθῆ μια μεγαλοπρεπή γροθιά στή μύτη.

ΑΠΛΗΛΑΤΑ... ΑΠΛΗΛΑΤΟ



8.— Το αυτόματον δέν είχε κανένα λόγον να σταματήσει. Καθ' όν χρόνον έπλάτυνε την μύτη του Ξενοκράτους, έδδε μια κλωτσιά του Περικλή, ο οποίος χωρίς να έχη ακόμη συνέλθει από το πρώτο κτύπημα, ξαπλώθηκε φαρδύς—πλατύς στο πάτωμα. Έν τώ μεταξύ όμως ο Ξενοκράτης συνήλθε. Έχασε το κρασί του, καθώς λέμε.



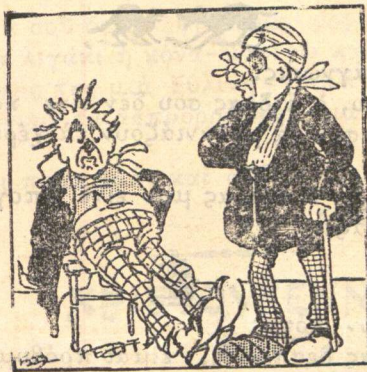
9.— Μ' ένα πήδημα εφρέθη εκτός του κύκλου της έπιρροής του αυτόματου. Και τότε πρέπει με πᾶσαν θυσίαν να σωθῆ ο Περικλής, επί του οποίου το αυτόματον βγάξει όλον τον άλογον θυμόν του. Ο Ξενοκράτης άρπάζει μια ξύλοσκουπα και σπρώχνει το αυτόματον προς μίαν θύραν. Η θύρα ήτο κατά τύχην άνοικτή. Και το δωμάτιον ήτο το σαλόνι της ύποδοχής.



10.— Το αυτόματον όμως δέν έσταμάτησε. Χέρια και πόδια εξακολούθουν να παίζουν. Η γροθιές και η κλωτσιές πέφτουν δεξιά κι άριστερά. Μετά πέντε λεπτά, ότι είχε μέσα το σαλόνι, έγινε θρούμματα. Ο Ξενοκράτης έκοκκάλιασε. Και όπλισθείς με ένα πέλεκυν, ήρχισεν να κομματιάζει το αυτόματον, δια να περιορίση το κακόν.



11.— Όταν το μηχάνημα κατεστράφη και δέν του έμειναν ούτε χέρια, ούτε πόδια, ο Ξενοκράτης έφρόντισε δια τον φίλον του. Άλλοίμονον! τον εδρε εις έλεεινήν κατάστασιν.— «Θεέ μου! έλεγεν ο Περικλής, που εύρισκόμεθα; Μά, δε μου λές, Χριστιανέ μου, τον διάβολο είχες σπίτι σου;



12.— «Καθόλου, άπεκριθή ο Ξενοκράτης. Ήτο το φάρμακον που άνεκάλυψα εναντίον των λωποδυτών. Να έβλεπες όμως σε τί χάλια είναι το σαλόνι μου!
— Το σαλόνι σου; Τι έπαθε;
— Είναι θρούμματα, φίλε μου. Ούτε πεντακόσιοι λωποδύτες να περνούσαν απ' εκεί, δέν θα εύρίσκετο εις την κατάστασιν αυτήν. Και υπό τιαύτας συνθήκας προτιμότερον είναι το κακόν, παρά το φάρμακον της θεραπείας του.

Ο ΜΙΜΟΣ



ΗΧΩ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

Ψυχικό:

- Τί έκανες τής μπότες μου, Γιάννη;
- Τής χάρισα για τή ψυχή μου, αφεντικό.



Ευτυχές ταξίδι:

- Είσαι ευχαριστημένος από τὸ ταξιδί σου;
- Βεβαιότατα πολύ ευχαριστημένος!... Έκέρδισα στὴς δουλειές μου καὶ ἔχασα τὴν πεθερά μου!



Εἰς τὸν δρόμον:

- Γιατί κύριε παρακολουθεῖς ἔτσι τὴν σύζυγόν μου;
- Ἀπλούστατα διότι... προηγείται!



Ὁφθαλμαπάτη:

- Γιατρέ, κύτταξε σέ παρακαλῶ τὴν γυναϊκά μου. Εἶνε χαμένη!
- Ὅχι, δά! εἶνε... στὸ κρεβάτι της.



Στὸ καπηλειό:

- Δὲν πῶς ἡ καμήλα μπορεῖ νὰ δουλεῦη ὀκτῶ μέρες ἀκατάπαυστα, χωρὶς νὰ πιῇ καθόλου.
- Σπουδαῖο πρᾶμμα!... Ἐγὼ μπορῶ νὰ πίνω ὀκτῶ μέρες ἀκατάπαυστα, χωρὶς νὰ δουλέψω καθόλου.



Εἰς τὸ σχολεῖον:

- Ποῖα λέγονται κατοικίδια ζῶα;
- Ὅσα ζοῦν μέσα εἰς τὴν οἰκίαν.
- Εἰπέ μας μερικά, μικρά μου.
- Ἡ χήνα, ἡ πάπια, ὁ μπαμπᾶς, καὶ ἡ... μαμά.



Ἱατρικὴ διάγνωσις:

- Κυρά μου, ὁ ἄνδρας σου δὲν εἶνε καθόλου καλά. Κύτταξε, ἄρχισαν νὰ μελανιάζουν τὰ χέρια του. Κάνε, τί θὰ κάνης.
- Μὰ γιατρέ, ὁ ἄνδρας μου εἶνε μπογιατζῆς!
- Τότε ἀλλίξει!



Χωρὶς πολὺν κόπο:

- Μαζύ σας δεσποινίς, εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑπάγω ἕως εἰς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.
- Μὴ κάμετε τόσο πολὺν κόπον. Ἔως εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀρκεῖ.



Ποῦ πρέπει νὰ κάθηται:

- Πᾶς ἄθλιε! τώρα ἔρχεσαι, ποῦ ἔσβυσεν ἡ φωτιά; Δὲν ἤκουσες τὰ κανόνια;

- Μάλιστα, κύρ λοχαγέ. Μόνο ποῦ κάθομαι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ δὲν πρόφθασα, νὰ ἔλθω γρηγορώτερα.
- Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος! Ἄλλοτε πρέπει νὰ κάθεται κοντὰ στὸ μέρος τῆς πυρκαϊᾶς. Τ' ἀκούς;
- !!!



Ἀπαίτησις συζύγου.

- Πές μου, Κῶτσό μου, θὰ μ' ἀγαπᾶς καὶ στὸν ἄλλο κόσμο;
- Σὰν πάγω ἐκεῖ θὰ σκεφθῶ. Κάθε τόπος ἔχει καὶ τὰς συνηθείας του!

ΤΟ ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΤΡΙΓΙΝΗΣ ΠΙΝΑΚΙΛΕΣ

ΦΙΛΗΜΑΤΑ... ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΑ

Αἱ ἡμέραι αὐταὶ ἔχουν ὡς ἰδιαιτέρον γνώρισμα τὰ πολ-
λά... φιλιά. Συγγενεῖς, φίλοι, νεόνυμφοι, μνηστευμένοι,
ἔρωτευμένοι — ὦ, αὐτοὶ πρὸ πάντων! — δίδουν καὶ πέρ-
νον ἀναρίθμητα φιλήματα.

Τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστον — εἶνα ἀ-
ναμφιβόλως πολὺ-πολὺ εὐχάριστον — ἀλλ' ἔχει... δυσ-
ρέστους συνεπειάς.

Αὐτὸ τοῦλάχιστον διατείνεται ὁ ἰατρός Φραγκλῖνος Γκί-
φορδ ἀπὸ τὴν... Ἀμερικὴν.

— «Δύνασθε νὰ φιλήσθε, ἔσον θέλετε, ἀφ' οὗ... ἐπι-
μένετε» — ἔλεγεν εἰς μίαν διάλεξίν του πρὸς τοὺς ἀντιφρο-
νοῦντας ἀκροατὰς του. — Πρέπει ὅμως, νὰ γνωρίζετε δι-
πολλάκις οἱ φιλοῦμενοι δὲν ἀνταλλάσσουν φιλήματα, ἀλλὰ
... μικρόβια. Καλὸν λοιπὸν εἶναι εἰς κάθε πέντε [ἀν. 5]
φιλήματα νὰ κάμνετε... γαργάρα μὲ... ἀντισηπτικὸν ὑ-
γρὸν καὶ τότε θὰ εἶσθε ἀσφαλεῖς. Μόνον διὰν πλυθῆτε μὲ
σομπλιμὲ, ἢ μὲ φανικὸν δὲν καθιστᾶτε τὰ φιλήματα ἀκίν-
δυνα. Πρὸ παντὸς πρὶν ἀσπασθῆτε οἰονδήποτε, σκεφθῆτέ
το καλά, διότι τὸ φίλημα, ποῦ θὰ ἀνταλλάξετε, δυνατὸν νὰ
ἔχη... δυσωδέστους συνεπειάς.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ κάποιος κακοπατηρεμμένος φίλος
μου, ποῦ ἀνεγίνωσκε σκυμμένος ἀπ' ἐπάνω μου τὴν μετά-
φρασίν μου, ἐπιθύρῃσε κινήσας περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια!...

Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν ἐσταμάτησα κα' ἐγὼ ἐδῶ, ἀφίνων
ὑμᾶς νὰ πράξετε σύμφωνα μὲ τὴν πολλή-λίγη κρίσιν, ποῦ
σᾶς ἔδωσεν ὁ Θεός.

ΑΣΠΑΣΙΑΣ



Ἀνθοδέσμας καὶ στεφάνους
γιὰ κηδείας καὶ γιὰ γάμους
μέρα, νύχτα, πρωί, βράδυ
βρίσκεις στὸ Ἐυφροσύνη
τοῦ γνωστοῦ Κωνσταντινίδου
καὶ ἀνθέων πλεῖστα εἶδη
Φτίνια χαρὶς κα' εὐωδιά
ὅπορος θέλει βρῆ παιδιὰ
ἢ στοῦ "Αἰ Θανάση πλάγι
ἢ στοῦ "Ὀλυμπόν" ἕς πάγῃ



Παρόμοια στέβια και κομμάτια
και με τιμή κόμ-σι, κόμ-σι
ς τους Ζαχοπούλους χροονικώς
θα πάρετε Θεσσαλονικείς!

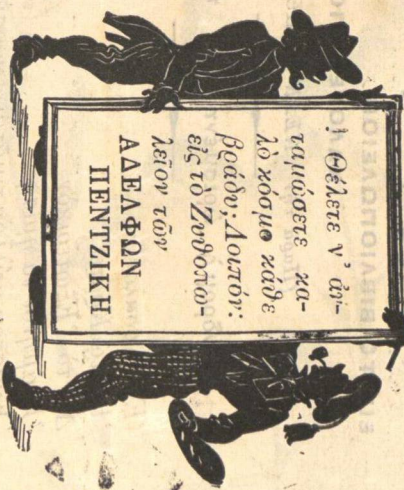
ΕΙΣΘΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ;

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ



ΕΙΣ ΤΟΤ

**ΚΑΙ ΘΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΘΗΤΕ
ΣΕ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΕΜΜΟΡΦΙΑ**



**ΜΤΙΡΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΚΑΙ ΜΕΖΕΔΕΣ ΕΚΔΕΚΤΟΙ**

Σου περισσεύει ό λίγο χρήμα ;
Μην το ξεδεύεις γιατί είναι το δόγμα.
Τρέξε στην Τράπεζαν της Μετσόβης
Ταμειντήριον το Δαϊκό
λίγα θα δώρης πολλή θα πάρω,
μέ πισσεύωσιν τεις εκατό.
Κι έτσι χωρίς έσκαχάια
άποκτάς περιουσία.

Αστέριος Γούσιου ο γνωστός
και ρέκτης χαρτοπώλης
στάς Δέρρας ο μοναδικός
προμηθευτής εικώνων
βιβλίων και κανόνων
της νεολαίας όλης
πωλεί παντοία υλικά των χειροτεχνημάτων
κι άπταγορεύει πώλησιν κρυφμεϊδιμάτιων

ΓΡΑΝΔΚΤΟΥΧΟΝ ΦΑΞΥΡΟΝ ΕΤΡΦΕΡ



ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΟΝΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ & ΠΑΣΑΝΙΚΑΣ

Ο δέλων άμέδμηνα να ζήση
κι άποδοτων κληρονομιά ν' άφήση
στην Consolidated ν' ασφαλασθή,
άν κακώς έξοει να σκεφθή,
τορ Χατζοποδίου, Κάλτου, Ναιάδα
και τον πατέρα του να πάρη στην άδρα.
Και την National Proiectior της πορκαϊάς
άντιπροσώπει η ίδια τριάς.

Καθαρίζεται κάθε βράδυ
όπου Στρατη Ζαχαριάδων
Χίλιων λογίων θα εήνετε περιόνηταις κον-
και χάρι στο δεσβιδιόδια και νόστηνονς με-
Μά και κονία: ελδληνικό καθώς και τόκο-
μπόρα άδούρα και ποτά ποικίλα ροδολάτα
εις τοίς «Φιλίππους» όλοι όας πηγαίνετε
να βρήτε εύχαρίστητη κι άρχοντικο ραχατι-
[δέρες
[ξέδες
[δάτα
[πράχασο.



“Οποιος θέλει να ψωίση
είδη της πολυτελείας
στ' Αναστασιάδη και Ραδίση
ός πηγαίνει άπ' εύθεϊας
έκει βρίσκει ότι θέλει
και για φτήγια ός μή τον μέλλη
Τό Έρμείον έχει ήδη
στολαιομόυ παντοία είδη.

Στην Εάνθην είν' η «Ρούμελη»
ξενών μοναδικός
χωρίς ξανθομαντριδεδες,
δθηνός και παδοτικός

Χωρίς συλλογή πολλή
και χωρίς πολύ ν' άργήστε
τρέξτε στην «Ανατολή»,
άσφάλειαν ελληνικήν
στάς πληρωμάς της τακτικήν
την ζωήν σας ν' ασφαλίστε.
Έχει έγγύησιν των κεφαλαίων
και δίδει μέρισμα πολύ γενναίον.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ "ΒΕΛΟΥΣ,"

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΒΕΛΛΙΔΟΥ

(Παρά τὴν "ΝΕΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ,")

Συνδρομὴ ὠρισμένη καὶ προπληρωτέα

Ἐν Θεσσαλονίκῃ	Γρ. ἀργ.	45
Ἐν τῷ Κράτει	» »	54
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν	φρ. χρ.	15
Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση		
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται γροσίον		

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶνε ἔγκυρος μόνον ὅταν φέρῃ τὴν ὑπογραφήν Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ ἢ Ι. ΜΠΗΤΟΣ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥΣ ΚΥΡΙΑΣ

(Κατὰ τὸ μὲ : «Μὲ τὸ κουτάκι της...»)

Μὲ τὸ μπιλλέτο της ἢ κάθε μία
Δι' ἀδελφότητα καὶ διὰ σωματεῖα
Μᾶς ξετινάζουν ὅλα τὰ ταμεῖα,
Γιὰ νὰ τὰ δώσουν—λέει—στοὺς φτωχοὺς.

Μικροί, μεγάλοι
Κανείς δὲν μένει,
Ἄρῆντες, δοῦλοι,
Πλούστρες, δουλικά,
Οὔτε τὸ «Βέλος»
Δὲν τὴν γλυτώνει
Ἄν δὲν τοῦ παρουν
Τὰ μεταλλικά.

Μὲ τὸ μπιλλέτο της ἢ κάθε μία
Δι' ἀδελφότητα καὶ διὰ σωματεῖα,
Μᾶς ξετινάζουν ὅλα τὰ ταμεῖα...
Κι' αὐτὲς τί δίνουν τάχα στοὺς φτωχοὺς

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΟΥΣ ΤΩΝ

(Κατὰ τὸ : «Εἶμαστε λίγοι καὶ διαλεγμένοι...»)

Εἶμαστε λίγοι καὶ διαλεγμένοι,
Εἶμασ' ἡμεῖς οἱ ντιστεγκέ
Κάθε κυρία μαζί μας βγαίνει
Τὴν συνοδεύουμε στ' ἀμάξι
Βαστοῦμε τοῦ παρᾶ ἡμεῖς τὸν τενεκέ.
Τί λέει ὁ κόσμος, ὅταν μᾶς βλέπῃ
Παρᾶ δὲν δίνουμε γι' αὐτό,
Ἄρκεϊ τοῦ κόσμου ν' ἀδειάζ' ἢ τσέπη
Καὶ νὰ γεμίξῃ τῆς κυρίας
Καὶ νὰ γυρίσωμε μ' ἀμάξι τρανταχτό.
Ντιστεγκές τριάντα ἓνα
Ντιστεγκές τριάντα δύο
Ντιστιγκές τριάντα τρία
καὶ μισό.

ΤΟΣΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΑΝΑΚΑΤΩΜΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

— Δὲν ὑπάρχει ἀηδέστερον πρᾶγμα ἀπὸ γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀγαπᾶ κανεὶς πλέον.
(Τί λέγουν οἱ χωρισμένοι ;)

— Ἡ γυνὴ συλλογίζεται πολὺ διαφορετικώτερα ἀπὸ τὸν ἄνδρα.
(Σὲ καλὸ ἢ σὲ κακό ;)

ΑΝΟΙΚΟΝΟΜΗΤΟΣ

ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΠΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙ

Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ξένα ταχυδρομεῖα τῆς πόλεως μας ἔγινε μιὰ νοστιμοτάτη σκηνή.

Ἐνα ἔμμορφο δουλικὸ παρουσιάζεται τὴν θυρίδα τῆς διανομῆς τῶν ἐπιστολῶν καὶ ἐρωτᾷ δειλὰ-δειλὰ τὸν ὑπάλληλον;

— Ἔχω κανένα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, κύριε; μὲ λένε Μ. Κ.

Ὁ Ὑπάλληλος, — τύπος τελείου φαροῦ — διὰ νὰ περιπλέξῃ τὴν κόρην, τὴν ἐρωτᾷ μὲ σοβαρότητα:

— Τὸ γράμμα ποῦ περιμένεις, εἶναι συγγενικὸ ἢ ἐρωτικὸ;

Τὸ δουλικὸ ἐδίστανε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐδήλωσε:

— Συγγενικὸ.

— Δὲν ἔχεις τίποτε.

Τὸ δουλικὸ ἀποσύρεται λυπημένον καὶ κάμνει ὀλίγα βήματα. Κατόπιν ἐπιστρέφει καὶ λέγει ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν ὑπάλληλον:

— Κύριε, σὶς παρακαλῶ... δὲν οἴχεται μιὰ ματιὰ καὶ στὰ ἐρωτικά;

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

— Διάβασες βέβαια τὴν δημοσιογραφικὴν ἔρευναν τοῦ «Νεοτούρκου», διὰ τὴν Ἑλληνοτουρκικὴν συμμαχίαν. Πῶς σοῦ φάνηκαν αἱ δηλώσεις τοῦ ρουμουλζοντος βουλευτοῦ Κορτσιᾶς κ. Μίσε;

— Μά, ἀντάξια τοῦ ὀνόματός του: Μισελληνικά.

ΑΝ ΤΗΝ ΕΓΝΩΡΙΖΕ

— Γνωρίζεις τὴ γυναῖκά μου;

— Δυστυχῶς δὲν ἔλαβα ἀκόμη αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

— Εὐχαρίστησιν; Τότε θὰ πῇ ὅτι δὲν τὴν γνωρίζεις!

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

— Διατί ἡ Ἑθνικὴ Ἀντιπροσωπεῖα λέγεται καὶ Βουλὴ;

— Κατ' εὐφημισμὸν, φίλε μου. Διότι τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ λείπει ἀπὸ 'κεῖ μέσα εἶνε ἡ... βουλή.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΣΙΑ

— Τί εἶναι τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς;

— Εἶναι ἓνα ὑψηλὸν μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει ὁποῖος πρωτοπροφθάσει καὶ κόβει ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ράβει. Πολλοὶ κάνουν πολλὰ βήματα ὡς νὰ φθάσουν ἐκεῖ· αὐτὸ ὅμως, ἂν καὶ βῆμα δὲν κάνει οὔτε βῆμα, καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως μοιάζει μὲ τὰ ἔθνηκά μας πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα μένουν πάντα στάσιμα.

ΠΑΓΓ.-ΓΑΛΛΟΣ

